

нашање самог Јовановића пред рат. Др Драгомир Бонџић се, кроз изглагање о Драгољубу Јовановићу и Београдском универзитету, бавио његовом педагошком и научном активношћу. Др Александар Стојановић је, превасходно преко Јовановићевих мемоарских забелешки о личностима српске деснице, приказао његове погледе и запажањима о српским десничарима.

Трећа и последња сесија бавила се животом и радом Драгољуба Јовановића у првим годинама после Другог светског рата. Њу је отворио др Момчило Павловић анализирајући Народну сељачку странку Драгољуба Јовановића на изборима за Уставотворну скупшину 11. новембра 1945. године. Др Слободан Селинић је, указујући на кључне моменте, изложио Јовановићеву активност у Народној скупштини у периоду између 1945. и 1947. Др Александар Милетић се бавио односом између Драгољуба Јовановића и Милована Ђиласа, стављајући тај однос у шири контекст сукоба двеју политичких концепција. Др Наташа Милићевић је пратила Драгољуба Јовановића као „сапутника револуције“ сагледавајући мёне у односу између њега и комуниста.

Скуп је завршен учешћем Срђана Јовановића, унука Драгољуба Јовановића, који је изнео неколико упечатљивих и дирљивих сећања из приватног живота свога деде.

Резултати скупа, према плану организатора, требало би да се нађу публиковани у зборнику радова. Надамо се да ће се, попут скупа о Драгољубу Јовановићу, наставити лепа иницијатива о одржавању скупова и објављивању зборника радова и о другим истакнутим личностима друштвене и политичке мисли у Србији 19. и 20. века.

Наташа МИЛИЋЕВИЋ

Русија и Србија на прелому векова. Српске теме Андреја Шемјакина, Београд, 19. 4. 2019.

У Београду је 19. априла 2019. године одржана међународна научна конференција *Русија и Србија на прелому векова. Српске теме Андреја Шемјакина* у организацији Института за новију историју Србије, Института за словенске студије Руске академије наука, Историјског института и Центра за руске и источноевропске студије „Мирослав Јовановић“ Филозофског факултета Универзитета у Београду. Скуп је био приређен у спомен на преминулог руског историчара, научног саветника Института за словенске студије Руске академије наука, др Андреја Леонидовича Шемјакина.

Конференција је била подељена на два панела. Први део је имао више комеморативни карактер и у њему су говорници износили сопствена сећања на Андреја Леонидовича. Скуп је отворио др Миле Бјелајац, директор Института за новију историју Србије, који је истакао да је смрћу овог научника изгубила не само руска већ и српска историографија. Личне погледе на сарадњу и пријатељство са др Андрејем Шемјакином публици је пренео директор Института за словенске студије др Константин Владимирович Никифоров. Дојен српске историографије др Латинка Перовић је поделила са окупљеним научницима своје успомене на преминулог руског научника са посебном топлином. Најближи Шемјакинов друг са Филозофског факултета у Београду проф. др Сузана Рајић дирљиво али концизно је наставила са успоменама на сарадњу са њим. У комеморативном делу учествовао је и водећи стручњак за историју руске емиграције у Србији Алексеј Борисович Арсењев. На рад А. Л. Шемјакина и сарадњу са установама у Србији осврнули су се у својим излагањима: др Михаил Валеријевич Белов из Института за међународне односе и светску историју Нижегородског државног универзитета „Лобачевски“, др Марина Михајловна Фролова из Института за словенске студије, др Далибор Денда са Института за стратегијска истраживања, као и др Радомир Ј. Поповић, научни сарадник Историјског института. Др Јуриј Аркадјевич Борисјонк са Историјског факултета Московског државног универзитета „Ломоносов“ је представио руско-српске везе од 90-их до наших дана кроз сарадњу историчара Андреја Шемјакина и Мирослава Јовановића, са којима је чврсто сарађивао као уредник историјског часописа *Родина*.

Други панел, који је имао научно-теоретски карактер, отворио је рад уваженог историчара др Николе Поповића у којем су били представљени привредни односи Србије и Русије у периоду од 1878. до 1903. године. О односу руског друштва према српско-аустријском конфликту 1912–1913. говорио је научни сарадник Института за словенске студије Руске академије наука др Никита Сергејевич Гусев, док је виши научни сарадник Института за савремену историју др Горан Милорадовић своје излагање посветио набавкама руских брзометних пушака за српску војску у периоду од 1891. до 1915. године. „Никола Пашић и Стефан Стамболов: судбина македонских Словена“ била је тема излагања Олге Анатолијевне Дубовик, док је Варвара Борисовна Хлебникова говорила о посредничкој улози руских дипломата у односима Београда и Цетиња на почетку 20. века. Избору политичког пута Србије – између Беча и Петрограда крајем 19. и почетком 20. века – посвећено је било излагање проф. Московског државног института међународних односа (МГИМО) др Јарослава Валеријановича Вишњакова. Погледи на другог били су тема излагања Лидије Јурјевне Пахомове са Института за словенске студије Руске академије наука, која је представила перцепцију српског становништва Босне и Херцеговине у путописима посетилаца из Европе 1878–1918. Научни саветник Института за новију историју Србије др Момчило Исић је говорио о Добровољачком пуку Срба, Хрвата и Словенаца „Мајор Благотић“. Генералу Гајди и руској револуцији било је посвећено излагање доц. др Николаја Александровича Копилова са МГИМО. Стипендиста Института за новију историју

Србије Милана Живановић је дала слику смрти и погребња руског посланика у Београду Николаја Хартвига 1914. године. Међуратном периоду била су посвећена два излагања. У првом, научни сарадник Института за словенске студије РАН др Александар Александрович Силкин је представио аустроугарску „утвару“ у друштвено-политичком животу Краљевине СХС (1918–1929), а у другом Василије Драгосављевић са Историјског института је дао слику СС-СР-а у идеологији покрета Збор од 1934. до 1941. Други панел је био затворен излагањем професора Филозофског факултета у Београду и вишег научног сарадника Института за новију историју Србије др Алексеја Тимофејева, који је говорио о новим приступима и темама у проучавању српско-руских односа у радовима покојних научника, Шемјакина и Јовановића, као покушајима формулације научних основа једне научне школе.

Конференција организована поводом годишњице од смрти др Андреја Леонидовича Шемјакина је окупила велики број научника који изучавају историју српско-руских односа. Обухвативши широк хронолошки период, бавила се различитим темама и проблемима, што ју је учинило и комеморативно значајном и научно валидном. Очекује се излазак зборника радова учесника конференције.

Милана ЖИВАНОВИЋ

Научни скуп *Културно-историјска баштина југа Србије*,
Народни музеј, Лесковац, 27–28. 3. 2019.

Народни музеј у Лесковцу већ тридесет четири године бијенално организује научни скуп *Културно-историјска баштина југа Србије*, који за циљ има анализу узрока и последица, научну валоризацију и презентацију обављених научних истраживања. Први пут је одржан 16. и 17. октобра 1986, под називом „Културно-историјска баштина Лесковца и околине од праисторије до 1918“, а био је организован поводом јубилеја – двестогодишњице рођења Вука Стефановића Караџића. Од 2004. суорганизатор скупа је Институт за савремену историју из Београда.

Ове године скуп је одржан 27. и 28. марта у Народном музеју у Лесковцу. Том приликом окупили су се научни радници из области историографије, археологије, историје уметности, историје архитектуре, историје књижевности и културне баштине. Првог дана скупа, уводне речи су дали Мира Ниношевић (директор Народног музеја у Лесковцу), Момчило Павловић (Институт за савремену историју из Београда) и Горан Цветановић (градоначелник Лесковца). Они су указали на значај промовисања културне баштине југа Србије, кроз истраживање и презентацију резултата. Радове је првог дана скупа представио 21 научник: Вујадин Иванишевић, Иван